

Kazimierz Gumol

Zgon ks. prof. dr Szczepana Szydelskiego

Collectanea Theologica 38/3, 177-178

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KS. KAZIMIERZ GUMOL, NYSA

ZGON KS. PROF. DR SZCZEPANA SZYDELSKIEGO

Dnia 28 listopada 1967 r. zmarł w Nysie, na Opolszczyźnie, ks. prof. dr Szczepan Szydelski. Urodził się 25 XII 1872 w Sokołowie, pow. Kolbuszowa. Po ukończeniu szkoły podstawowej w rodzinnym Sokołowie został przyjęty do gimnazjum w Rzeszowie, gdzie ucząc się w trudnych warunkach materialnych uzyskał świadectwo maturalne w r. 1892. Następnie wstąpił do Seminarium Duchownego we Lwowie i rozpoczął studia teologiczne na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Lwowskiego.

Po otrzymaniu święceń kapłańskich w roku 1896 rozpoczyna działalność duszpasterską jako wikary i katecheta w miasteczku powiatowym Buczacz, a kontynuuje ją od roku 1901 kolejno w trzech parafiach lwowskich: św. Marcina, św. Antoniego i katedralnej. W r. 1905 uzyskuje na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego doktorat teologii, a potem obejmuje stanowisko katechety w jednej z lwowskich szkół realnych.

W roku 1911 na zaproszenie Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Lwowskiego obejmuje wykłady zlecone z teologii fundamentalnej i historii religii. Już po roku zostaje profesorem nadzwyczajnym, a w roku 1919 — profesorem zwyczajnym. Na stanowisku tym pozostaje — mimo ponętnej propozycji objęcia katedry na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Warszawskiego — bez przerwy aż do listopada 1939 r.

Okres wojenny spędza w rodzinnym Sokołowie. W roku 1946 obejmuje wykłady w seminarium duchownym mieszczącym się w Kalwarii Zebrzydowskiej. Po jego likwidacji w roku 1950 przenosi się wraz z innymi profesorami do Seminarium Duchownego Śląska Opolskiego w Nysie, by swą wiedzą i doświadczeniem służyć Kościołowi organizującemu się na Ziemiach Odzyskanych.

W Nysie prowadzi niestrudzenie działalność profesorską do roku 1960. Zwolniony na własną prośbę z wykładów, spędza ostatnie lata życia w zaciścu swego mieszkania na modlitwie i pogodnym znoszeniu cierpień podeszłego wieku.

Na placówkach duszpasterskich był wzorem gorliwości apostołskiej, pełnej miłości i poświęcenia dla drugich. Jako profesor i naukowiec nie zaniedbywał działalności duszpasterskiej, chętnie śpiesząc z pomocą. W niektórych dziedzinach pracy kapłańskiej był pionierem rozumiejąc szerzej i głębiej niż otoczenie potrzeby duszpasterskie.

Jako profesor był doskonałym wykładowcą i wychowawcą wielu pokoleń księży. Przez swe liczne prace naukowe, książki i artykuły zaznaczył się przede wszystkim w teologii fundamentalnej i historii religii. Jego prace jak *Początki chrześcijaństwa*, *Studia nad początkami religii*, *Historia religii a religia objawiona*, *Eschatologia irańska a biblijna* świadczą o rozmiarach jego zainteresowań.

Ks. Szydelski zaznaczył się także jako organizator polskiego ruchu teologicznego. Dzięki jego usilnym staraniom powstało we Lwowie w r. 1924 Polskie Towarzystwo Teologiczne, które stopniowo objęło swym zasięgiem wszystkie polskie diecezje. Przez trzydzieści lat był ks. Szydelski jego

prezesem. Za swe zasługi na tym polu został nadany mu w 1938 tytuł honorowego członka tego Towarzystwa.

Obok tego zajmował się Zmarły także pracą społeczną, a nawet polityczną. Żywo uczestniczył w życiu organizacyjnym katolickim, w ruchu zawodowym (wydaje nawet dwutygodnik „Katolicki Głos Pracy”). Był długoletnim radnym miasta Lwowa, a w latach 1930—1938 również posłem do Sejmu. Może nie zawsze wykazywał w polityce należyte rozeznanie i narażał się na zarzuty, usiłował jednak nawiązywać ze wszystkimi dialog i nieść pomoc cierpiącym ubóstwo, które dobrze poznał w swym domu rodzinnym. Sam żył bardzo skromnie, a poważną część swych dochodów przeznaczal na wspomaganie ubogich studentów oraz innych ludzi potrzebujących pomocy. Za swą działalność społeczną został odznaczony przez Kościół i państwo.

Pogrzeb Zmarłego odbył się w Nysie dn. 1 XII 1967. Mszę św. odprawił ks. bp W. Wycisk, a wspomnienie pośmiertne wygłosił ks. bp W. Urban. W uroczystościach pogrzebowych uczestniczyli przedstawiciele KUL i ATK, diecezji w Lubaczowie, liczni członkowie kapituły wrocławskiej oraz około 200 księży, dawnych uczniów zmarłego.